

ΟΤΑΝ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΣΠΑΕΙ ΚΟΚΚΑΛΑ ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ

Δημοσιεύθηκε από kris - 02/12/2010 09:10

ΠΟΣΟ ΠΕΡΗΦΑΝΟΣ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΟΧΙ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΣΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ?

ΠΟΣΗ ΝΤΡΟΠΗ ΝΙΩΘΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΤΑΝΤΗΜΑ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΣΟΥ ΣΗΜΕΡΑ?

ΠΟΣΗ ΑΝΟΧΗ ΘΑ ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ ΑΚΟΜΗ ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΣΕ ΚΥΒΕΡΝΟΥΝ?

ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΜΑΖΙΚΗ ΠΑΡΕΛΑΣΗ ΜΕ ΚΑΤΕΒΑΣΜΕΝΑ ΚΕΦΑΛΙΑ ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΕΓΑΛΟΣΤΟΜΙΕΣ ΠΕΡΙ ΔΙΑΣΩΣΗΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΜΙΑ ΘΑΡΑΛΕΑ ΟΜΙΛΙΑ

Αυτός είναι ο πανηγυρικός της 28ης Οκτ του θεολόγου του Γυμνασίου Σαγείκων.

Αναγνώστηκε από τον άμβωνα στην εκκλησία και έμειναν όλοι άφωνοι

«Από πείσμα και τρέλα θα ζω σε τούτη τη χώρα!»

Του Γιώργου Μάλφα, θεολόγου (malfasg@gmail.com)

Εβδομήντα χρόνια μετά.

Γιορτάζεις την Εθνική Αντίσταση του Λαού μας, τραγουδάς «γυναίκες Ηπειρώτισσες», υψώνεις αμύχανα σημαίες, χορεύεις από κεκτημένη συνήθεια στις πλατείες. Φέτος όμως, δυσκολεύεσαι να πεις το «ΟΧΙ». Δεν είσαι σίγουρος, αμφιβάλλεις. Φοβάσαι τους συνειρμούς, τις πιθανές παρεξηγήσεις. Τρέμεις τις συνέπειες.

Χρόνια τώρα, επαναλάμβανες τελετουργικά μονότονα το «ΟΧΙ» του παππού σου. Καμάρωνες τη θυσία του, θριαμβολογούσες αδαπάνητα για τα κατορθώματα και τους ηρωισμούς της γενιάς του. Στις δεκαετίες όμως που ακολούθησαν κατασπατάλησες νωχελικά την ελευθερία που σου χάρισε! Έφτιαξες τη ζωή σου. Το δικό σου, επιτέλους, σπίτι, και το δικό σου εξοχικό. Έκανες ταξίδια μακρινά και πολυδάπανα, σε προορισμούς εξωτικούς. Αγόρασες πρώτο και μετά δεύτερο αυτοκίνητο. Χρεώθηκες ασυλλόγιστα δάνεια, δόσεις και κάρτες που αφειδώς σου πρόσφεραν οι τράπεζες. Μπούχτισες τα παιδιά σου φροντιστήρια και ιδιαίτερα, να σπουδάσουν προσοδοφόρα επαγγέλματα, να γίνουν υψηλόβαθμα «στελέχη διοίκησης επιχειρήσεων». Εκμεταλλεύτηκες, με όλους τους δυνατούς τρόπους, τους μετανάστες που είχαν την ανάγκη σου, για να μαζέψουν τις ελιές σου, να χτίσουν και να καθαρίσουν το σπίτι σου, να φυλάξουν τα παιδιά σου. Έπαιξες στο Χρηματιστήριο το κληρονομημένο βιος των γονιών σου και αγόρασες «αέρα» που σου πούλησαν οι αετονύχηδες της ελεύθερης αγοράς. Συναλλάχθηκες μ' αυτό το άθλιο κράτος κάτω απ' το τραπέζι κάμποσες φορές, δεν θυμάσαι και συ πόσες. για τη στρατιωτική θητεία του γιου σου, το διακανονισμό της εφορίας, το αυθαίρετο δίπλα στη θάλασσα, το διορισμό στην επίζηλη δημοσιούπαλληλία, τη λίστα αναμονής σε κάποιο νοσοκομείο. Διασκέδασες την πλήξη σου βόσκοντας αμέριμνα στα λιβάδια της τηλεόρασης, κάνοντας φωτοσύνθεση με την προπαγάνδα και το γούστο των αχρειών της κάθε εξουσίας. Ατίμασες την ψήφο σου ξανά και ξανά για μια «εξυπηρέτηση», εκδούλευση των φαύλων της κομματοκρατίας, των επαγγελματιών και των κληρονόμων της πολιτικής.

Φέτος όμως, τα πράγματα δεν είναι όπως παλιά. Η γιορτή δεν είναι πια γιορτή. Μεγάλα λόγια δεν βγαίνουν απ' το στόμα. Φειδωλή και ντροπαλή η εθνική σου αξιοπρέπεια προσποιείται, καμώνεται πως γιορτάζει κάτω απ' το αυστηρό βλέμμα της επιτήρησης. Στενάχωρα όλα. Μέσα μας, γύρω μας, παντού. «Το αδιέξοδο της χώρας στις ψυχές των κατοίκων της». Πατρίδα υποτελής και υπόχρη. Πατρίδα «πεδίο βολής φθινό». Πατρίδα έρμαιο της απληστίας των τοκογλύφων, των ισχυρών του χρήματος, των δανειστών που γυρεύουν πίσω τα λεφτά τους. Σε υποτιμούν σήμερα άμοιρη πατρίδα μου για να σε αγοράσουν τζάμπα αύριο.

Πεθαίνω σαν χώρα! Ακούς την κραυγή; Βλέπεις και συ το κακό που μας βρήκε; «Όποιος δεν έχει δει ανθρώπους να πεθαίνουν σφυροκοπημένοι από αόρατο χέρι στους δρόμους, δεν μπορεί να καταλάβει τι σημαίνει και τι είναι ο θάνατος μιας χώρας.».

Πατρίδα, κατοχή και αντίσταση: κι αν οι λέξεις άδειασαν με τα χρόνια, δεν φτάνει οι λέξεις, οι ζωές μας άδειασαν! Πριν λιποψυχήσουν οι λέξεις, λιποψυχεί το φρόνημα των ανθρώπων, η θέληση των λαών να παραμείνουν αδούλωτοι. Όχι παιχνίδια με τις λέξεις! Ποιος δικαιούται να μιλάει στη γιορτή σήμερα για πατρίδα, για κατοχή και αντίσταση; Οι πατριδοκάπηλοι που κάθε φορά, την κρίσιμη στιγμή, συνθηκολογούσαν με τον κατακτητή; Ή μήπως, οι πολιτικές και οικονομικές ελίτ που εγκατέλειπαν την πατρίδα και το λαό την ώρα της μάχης, για να επιστρέψουν κατόπιν ως εθνοσωτήρες και ελευθερωτές;

«Ποιος είναι, λοιπόν, πατριώτης;»

Ο Άρης Βελουχιώτης, το τραγικό αυτό σύμβολο της Αντίστασης του Λαού μας, έχει κάτι να σου πει: «Ποιος είναι ο πατριώτης; Αυτοί ή εμείς; Το κεφάλαιο δεν έχει πατρίδα και τρέχει νάβρει κέρδη σ' όποια χώρα υπάρχουνε τέτοια. Γι' αυτό δε νοιάζεται κι ούτε συγκινείται με την ύπαρξη των συνόρων και του κράτους. Ενώ εμείς, το μόνο που διαθέτουμε, είναι οι καλύβες μας και τα πεζούλια μας. Αυτά, αντίθετα από το κεφάλαιο που τρέχει, όπου βρει κέρδη, δεν μπορούν να κινηθούν και παραμένουνε μέσα στη χώρα που κατοικούμε. Ποιος, λοιπόν, μπορεί να ενδιαφερθεί καλύτερα για την πατρίδα του; Αυτοί που ξεπορτίζουνε τα κεφάλαιά τους από τη χώρα ή εμείς που παραμένουμε με τα πεζούλια μας εδώ;»

Εδώ θα παραμείνουμε, δε θα φύγει κανείς, κυνηγημένοι απ' όλους Καπετάνιε! Εδώ, να φυλάμε τα πεζούλια που μας άφησες! Θα μοιραστούμε αν χρειαστεί ακόμη και τη φτώχεια μας, την ανάγκη, την οργή μας, μα δεν θα εγκαταλείψουμε. Γι' αυτό.

«Τα καράβια μου καίω / δεν θα πάω πουθενά.

χαρίσει ποτέ / ένα χάνδι ως τώρα / πάντα εδώ θα γυρνώ
τη χώρα / ώσπου να βρω νερό / γιατί ανήκω εδώ.

Κι ας μη μου 'χεις
από πείσμα και τρέλα θα ζω / σε τούτη

Σταυρωμένη πατρίδα / μες στα μάτια σου είδα / της ανάστασης φως».

(Τα καράβια μου καίω, Ν. Πορτοκάλογλου)

Πάτρα, Οκτώβριος 2010

=====

Απ: ΟΤΑΝ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΣΠΑΕΙ ΚΟΚΚΑΛΑ ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ

Δημοσιεύθηκε από elli - 02/12/2010 10:02

καταπληκτικό!!!

=====